11/07/2026

Τα δώρα της αμαρτίας

/ Γνώμες

- **Του π. Δημητρίου Μπόκου**

Τη στενή σχέση αμαρτίας και ασθένειας έδειξε ο Χριστός, θεραπεύοντας τον παραλυτικό που έφτασε με παράξενο τρόπο μπροστά του (κατεβασμένος με σχοινιά από τη στέγη του σπιτιού), αφού όμως έδωσε προτεραιότητα στην υγεία της ψυχής του, προτάσσοντας της σωματικής θεραπείας την άφεση των αμαρτιών του (Κυριακή ΣΤ΄ Ματθαίου).

Εξ αρχής είχε τονισθεί από τον Θεό στον άνθρωπο η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ αμαρτίας και ασθένειας. Η διάπραξη της αμαρτίας θα επέφερε στον δυνάμει αθάνατο άνθρωπο φθορά. Ασθένεια, πόνο, γήρανση, θάνατο. Όπερ και εγένετο. Ο άνθρωπος ένεκα της αμαρτίας κληρονόμησε θνητότητα και πολύμοχθο βίο. Γεμάτο ταλαιπωρία και βάσανα.

Ο βιβλικός άνθρωπος είχε ισχυρή μέσα του την αντίληψη ότι κάθε λυπηρό στη ζωή του προερχόταν από την αμαρτία. «Ωσεί φορτίον βαρύ» αισθάνεται ο Δαυΐδ τις αμαρτίες του και θρηνεί γι’ αυτές, θεωρώνταςότι εξ αιτίας τους επέπεσε πάνω του η οργή του Θεού και όλο το σώμα του ασθένησε βαριά. «Ουκ έστιν ίασις εν τη σαρκί μου από προσώπου της οργής σου, ουκ έστιν ειρήνη εν τοις οστέοις μου από

προσώπου των αμαρτιών μου»(Ψαλμ. 37, 4).

Ο Ιώβ ακούει από τους τρεις «παρηγορητές» φίλους του, ότι είναι αδύνατο να έχει υποστεί τέτοιες φοβερές συμφορές χωρίς να έχει αμαρτήσει βαρύτατα. Ακόμα και για τον Μεσσία Χριστό οι Εβραίοι, βλέποντας τα πάθη του και την επώδυνη σταύρωσή του, είχαν την εσφαλμένη αντίληψη ότι τα παθαίνει όλα αυτά, επειδή ο Θεός τον τιμωρεί για τις αμαρτίες του. Ότι είναι «εν πόνω και εν πληγή από Θεού και εν κακώσει»(Ησ. 53, 4).Και αυτό τους κατασκανδάλιζε. Δεν μπορούσαν να διανοηθούν ότι ήταν δυνατόν να πάσχει κάποιος υπέρ των άλλων.

Πέραν του ότι ο Χριστός ειδικά οδυνάται για τις δικές μας αμαρτίες και ότι οι άγιοι γενικά δοκιμάζονται από τον Θεό για να προκόψουν έτι περαιτέρω στην αγιότητα, δεν παύει να ισχύει το ότι η αμαρτία παραμένει γενεσιουργός αιτία της ταλαιπωρίας, της φθοράς, της αρρώστιας,του θανάτου. Ο άγιος Παΐσιος (πουεορτάζει σήμερα, 12 Ιουλ.) μιλάει για μια πολύ συνηθισμένη αμαρτία, που φέρνει μεγάλο κακό στη ζωή μας:Τον μη εκκλησιασμό λόγω εργασίας την Κυριακή.

«Δουλεύουν Κυριακές και γιορτές και τους βρίσκουν συμφορές. Κανονικά πριν από τον Εσπερινό της γιορτής ή της Κυριακής σταματάει κάθε εργασία. Παλιά και οι χωρικοί που ήταν έξω στα χωράφια, μόλις άκουγαν την καμπάνα του Εσπερινού, έκαναν τον σταυρό τους και σταματούσαν τη δουλειά. Το ίδιο και οι γυναίκες που κάθονταν στη γειτονιά. Σηκώνονταν, έκαναν τον σταυρό τους και άφηναν το πλέξιμο ή ό,τι άλλο έκαναν. Και ο Θεός τούς ευλογούσε. Είχαν την υγεία τους και χαίρονταν. Τώρα κατήργησαν τις γιορτές, απομακρύνθηκαν από τον Θεό και την Εκκλησία και τελικά,όσα βγάζουν από τη δουλειά τους τα δίνουν στους γιατρούς και στα νοσοκομεία.

Μια φορά ήρθε ένας πατέρας στο Καλύβι και μου λέει: «Το παιδί μου αρρωσταίνει συχνά και οι γιατροί δεν μπορούν να βρουν τί έχει». «Να σταματήσεις να δουλεύεις Κυριακή και όλα θ’ αλλάξουν», του είπα. Πράγματι σταμάτησε, και το παιδάκι του έγινε καλά.

Πάντα λέω στους λαϊκούς να σταματήσουν να δουλεύουν Κυριακές και γιορτές, για να μην τους βρουν στη ζωή τους συμφορές.Όλοι μπορούν να ρυθμίσουν τη δουλειά τους.Και αν λίγο ζημιωθούν από μια λύση, θα πάρουν ευλογία διπλή.Πολλοί όμως δεν το καταλαβαίνουν…Η Θεία Λειτουργία αγιάζει. Αν δεν πάει ο Χριστιανός την Κυριακή στην Εκκλησία, πώς θα αγιασθεί;» (Αγ. Παϊσίου, Λόγοι, Α΄, Με πόνο και αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο, σ. 185).

Και να ’ταν μόνο αυτό;

Τόσες άλλες βαρύτατες αμαρτίες μας, πόση ζημιά κάνουν άραγε στη ζωή μας;